
Vojtěch Jandečka

Vojtěch Jandečka (* 3. 10. 1914, Neurazy u Nepomuku – † 28. 7. 1973, Praha)

Pro většinu internovaných českých studentů byl pobyt v Sachsenhausenu jedinou životní zkušeností s osudem politických vězňů. Pro Vojtěcha Jandečku šlo jen o „krátkou vstupní epizodu“. Dlouholetý politický vězeň strávil v koncentračních táborech a kriminálech celkem sedmáct let svého života.

Vojtěch Jandečka se narodil v rodině drobného západočeského rolníka. Absolvoval Jirsíkovo gymnázium v Českých Budějovicích a od podzimu 1936 studoval na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Byl aktivní v katolických studentských organizacích a v samosprávě Hlávkovy koleje, které předsedal. V listopadu 1939 se účastnil příprav Opletalova pohřbu, byl zatčen s ostatními vysokoškoláky a internován v koncentračním táboře Sachsenhausen. Po propuštění v roce 1942 se zapojil do protinacistického odboje, v květnu 1945 organizoval skupiny studentů účastnících se Pražského povstání.

V říjnu 1945 byl promován doktorem práv. Stal se předsedou přípravného výboru prvního poválečného světového kongresu studentů v Praze a vedl skupinu bývalých sachsenhausenských vězňů pojmenovanou „17. listopad“. Politicky se zapojil do činnosti Československé strany lidové, pracoval v úřadu předsednictva vlády jako vrchní ministerský komisař. 25. září 1948 spoluorganizoval schůzku několika nekomunistických politiků na faře ve Víně, která byla později Státní bezpečností označena za počátek protikomunistického spiknutí a stala se základem pro vykonstruování procesu s Miladou Horákovou.

V lednu 1949 byl zatčen Státní bezpečností a 1. července 1949 odsouzen Státním soudem za údajnou velezradu k 20 letům odnětí svobody. Byl obviněn, že se podílel na vzniku protistátní skupiny a byl ve styku se zahraniční zpravodajskou službou. Strávil více než deset let v komunistických kriminálech a vězeňských táborech. Propuštěn byl díky amnestii v květnu 1960. V červnu následujícího roku byl opět zatčen a následně odsouzen za organizování ilegální křesťansko-demokratické strany ke čtyřletému vězení. Z celkem již třetího politického žaláře byl propuštěn ve zbědovaném fyzickém stavu na Vánoce 1964.

V období pražského jara se zapojil do činnosti K-231, organizoval obnovení historické skupiny „17. listopad“, podílel se na kampaních volajících po rehabilitacích politických vězňů. Sám byl rehabilitován v květnu 1969. Po nástupu normalizace však byl rehabilitační rozsudek zrušen a jeho případ byl vrácen k novému soudnímu projednání. Výsledku vleklého se soudního jednání se již nedožil. Zemřel 28. července 1973.